

Мое ім'я – Міріам. Так називали мене мама з татом, бо ми євреї. А якби я жила в Україні, мене кликали б Марією, Марусею чи Марійкою. Тож, гадаю, у цій розповіді я зватимуся Марією. Згода? Тоді – вперед! Я хочу розказати тобі свою круту історію життя! Зрештою, історія кожного життя є крутою. Хіба ні? От візьми і пильно придивися до свого. Закладаюся, знайдеш там кілька торбинок справжньої крутости. А як довше приглядатимешся, то ще пару жменьок відшукаєш.

Коли я була малою і жила в селі Назарет, то й гадки не мала, що колись мене називатимуть Богородицею. Тобто матір'ю Бога. І точно такого й подумати не могли мої односельці. Бути з Назарета було некруто. Дехто навіть казав: «Та що доброго взагалі може бути

з Назарета?». Ех... Може, й тобі доводилося з таким стикатися. Наприклад, на якомусь змаганні, коли представляють учасників. «Олег із Києва!». Оплески. «Ярина зі Львова!». Оплески. «Денис із Харкова!». Оплески. «Оксана з Кропильківки!». Звідки? А це що за село? Воно кропивою поросло? Ги-ги-ги!

Тож я скажу так: добре сміється той, хто сміється останнім! І наш Бог завжди мав звичку проявляти свою силу через слабких людей і там, де її не очікують.

Моє село лежало у мальовничій долині серед пагорбів і жили там милі моєму серцю люди. Я мала багато друзів, ми цілою ватагою босоніж ганяли по околиці. Грали в піжмурки та у квача. А нагасавшись, уминали все, що змогли принести з дому. Під вечір замурзані поверталися до своїх хат. Моя мама хмурила брови:

– Маріє, глечик у руки і гайда до криниці! Нам не вистачить води, щоб тебе відмити.

А тата це веселило. І він брав ще один глек, щоб піти зі мною.

– Маріє, якщо не вибиратимеш гадузок із волосся, то пташки зів'ють гніздо на твоїй голові, – сміявся він.

– Чудова ідея, татку! – підтримувала я його жарт. – Мамі не доведеться далеко ходити по свіжі яйця.

До речі, криниця, з якої ми набирали воду, досі є у Назареті. А наше мале село перетворилося на сучасне місто в Ізраїлі. Там набудували гарних церков. Одне слово, як матимеш змогу, ласкаво запрошуюю відвідати мій рідний край.

Назарет любила і моя тітонька Єлисавета, яка жила в іншому селищі, але часто в нас гостювала. Вона приїздила зі своїм чоловіком Захарією. І я підстрибувала від радості, коли вони прибували. Тітка привозила купу смаколиків, мама готувала вечерю, і родинні посиденьки тривали до глибокої ночі. Найбільше мене захоплювали розповіді дядька Захарії про стародавні пророцтва.

Дядько був священником, дуже розумним чоловіком. Навіть вигляд мав поважний зі своєю сивою бородою. Ми сиділи довкола столу, на якому стояла лампа. У напівтемряві і дядько, і його розповіді були особливо захопливими. А в моїй уяві вимальовувалися яскраві картини.

– Наш уславлений пророк Ісая говорив, – розповідав дядько, – що народиться нам Спаситель. Він буде дуже мудрим. Справедливо судитиме і бідного, і багатого. І мир настане на землі. Дивовижний мир і любов, які охоплять не тільки людей, а й усі створіння. Навіть вовк буде дружити з ягнятком, а леопард із козенятком. Телятко бавитиметься з левом. І людське дитинча не боїтиметься гратися біля нори змії. По всій землі вже ніхто не чинитиме зла одне одному, бо всі пізнають велику Божу любов.

– Ой, Захаріє, якби скоріше той Спаситель прийшов! Нема сили терпіти цю страшну несправедливість, що панує навкруги, – бідкалася моя мама.

– Римські окупанти, які захопили наш рідний Ізраїль, нахабніють з дня у день, – додав тато. – Знущаються з бідних людей. Та й наші можновладці не кращі. Вони забирають у бідолах останню копійчину на податки. Все для забаганок царя Ірода!

Мама втерла сльози. Тітка Єлисавета шморгнула носом. А мене страшенно цікавило, як саме здійсниться пророцтво.

– Дядьку Захаріє, чи відомо, коли і як з'явиться Спаситель? Дядькове лице просвітліло, і він мовив:

– Зозулько, це дуже добре запитання. Бо той довгоочікуваний Спаситель, як кажуть пророцтва, народиться від однієї із наших жінок. Неймовірно, чи не так? А коли це станеться, тільки Господь знає. Може, й найближчим часом. Дуже хочеться у це вірити.

